

Madarász Iván és vendégei

Alig telt el néhány nap a tavaly novemberi, igen sikeres Vántus István Kortárszenei Napok befejezése után, máris újabb, rendkívül színvonalas kortárs zenei esttel ajándékozott meg bennünket az SZTE Zeneművészeti Kara. E kamarahangverseny főszereplője Madarász Iván Kossuth- és Erkel Ferenc-díjas zeneszerző, a Zeneakadémia professzora volt, aki már hosszú évek óta közénk tartozik, mindenekelőtt nagyszerű, Szegeden is bemutatott művei kapcsán, de a szó szoros értelmében is, hiszen aktív tagja a Vántus István Társaság Közhasznú Egyesületnek. Régóta köztudomású, hogy – amellett, hogy a jelenkori magyar zeneszerzés legjobbjai közé tartozik – szellemes és felkészült előadó, valamint barátságos házigazda is; mindezekről mindenki meggyőződhetett decemberi koncertjén.

Tóth Péter Erkel Ferenc-díjas zeneszerző, a kar dékánja rövid bevezetője után Madarász vette át a szót, aki néhány mondattal ismertette elsőként felhangzó Szonettkoszorú című zongoradarab-sorozatát, amelynek szerkezeti alapja természetesen az azonos nevű versműfaj (a zeneszerző hivatkozott is József Attila A kozmosz énekei című nagyszabású költeményére). Bár szívesen meghallgattuk volna a teljes, a szonettkoszorú formai felépítését pontosan kö-

vető művet is, ezúttal a mester-szonett kibővített változatát hallhattuk, amelyben a teljes mű valamennyi értéke elénekelt mívésen felépített, hosszabb-rövidebb tételekben. Zsigmond Zoltán tökéletesen interpretálta a jelentős művet, technikailag makulátlanul, zeneileg pedig kiválóan építkezve, adekvát módon formálva azt tovább.

Két dal következett ezután, mindkettő Weöres Sándor-vers megzenésítése volt. A Kuli nekünk, szegedieknek évtizedek óta Vántus István műve alapján ismert; különleges élmény volt Madarász változatát megismernünk – határozottan kijelenthetjük, hogy mindkét megzenésítés zseniális. Döbbenetes volt ezután a Scherzo, amely Weöres IX. szimfóniája tételének megzenésítése; e tétel a nácizmus borzalmait helyezte elénekelt, a „gáz-mesterek” természetrajzáról szól, a felvételtől bejátszott német katonai indulók világa az élő előadásba is belopakodik, ám a dal lírai apoteózissal ér véget. Somogyvári Tímea Zita teljes átéléssel, gyönyörű hangon énekelte e dalokat, Császár Zsuzsanna pedig minden szempontból ideálisan játszotta a művek igényes zongoraszólamát.

A házigazda-vendég Tóth Péter alkotása következett, amelyet az ausztriai Sankt Gilgen fesztiváljára, Gulyás Márta és Scholz Melinda felkérésére írt: a

fuvola-zongora Fantázia. Nagyon izgalmas, izzó hangvételű, virtuóz és nagy érzelmi hullámzásokat festő lassú részek változtak egymással; igen komoly feladatot adva Varga Laura fuvolaművésznék és Szokody Anikó zongoraművésznék, akik viszont fölényes tudással játszották el e kiváló művet.

Sokunk számára meglepetés volt Orbán György V. zongoraszvitje, hiszen e kiváló zeneszerző – méltán! – inkább korunk egyik legkiemelkedőbb és legtermékenyebb kóruskomponistájaként volt ismert előttünk. Zsigmond Zoltán grandiózus zongorázása révén már a héttételes mű első hangjai után megállapíthattuk: Orbán univerzális alkotó, teljes mértékben uralja a zongora világát. (Itt kell megjegyeznünk – nem kis büszkeséggel –, hogy Zsigmond Zoltán a zeneszerző legkedvesebb zongoristája: eddig 56 művet addressált jeles művésziünknek.)

Nem mindennapi műve Madarásznak az In due voci (Két hangban), hiszen címével ellentétben szólófogott-darab. Vicsolyi Livia maradéktalanul valószínűsította meg a szerző szándékát: valóban két fogottot hallhattunk – váltakozva –, remekül érzékeltette a „két” hangszer erősen eltérő karakterét.

A koncert szépséges befejezéseként Lót imája hangzott el Madarász Lót című operájából; ez az örök érvényű, bármilyen átíratban előadható (Tóth Péter szavai) mű ezúttal Varga Laura (fuvola) és a szerző gyönyörű, ihletett előadásában szólalt meg. Bárha a teljes operát is láthatnánk-hallhatnánk egyszer Szegeden...

Kiss Ernő, Szeged